

ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ ЕКСТАЗИ А ГО-ГО

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Целият свят тъне в непрогледна нощ. Светът е една тъмна и безконечна празнота, която не може да се сравни с нищо. Някъде в това безкрайно пространство се намира една малка сфера, наречена Земя. Върху тази смехотворна планета от водата стърчат няколко континента, които за щяло и нещяло се бият помежду си. Единият от тях се нарича Азия. В югоизточната част на Азия е разположен един грамаден бардак, носещ названието Тайланд. В долната част на страната остров Пукет приютява тълпи безделници. На този остров се намира едно особено оживено нощем село — Патонг. В Патонг баровете с курви нямат чет, но един от тях е особено реномиран с качеството на своята програма „Екстази А Го-Го“. (Срещу посочената по-долу карта ще ви бъде предоставен изключително топъл прием, както и 20% намаление на първата поръчка.)

И не щеш ли кого виждаме облегат на бара в това гнездо на разврата да си пие бирата „Сангха“ от 60 бата (10 франка) халбата?

Фредерик Бегбеде малко преди полунощ.

Фредерик е дошъл да прекара тук коледните празници със своята любима Делфин. Ала двамата са се разбрали да изкарат тъкмо тази вечер по ергенски. Всеки има право да върши каквото си ще чак до разсъмване. Фредерик и Делфин наистина са модерна двойка: разведени са и не желаят отново да се женят, така че от време на време се преструват, че са сами, за да могат да изкарат заедно повече от три години. Това обяснява защо тази вечер Фредерик е без компания. Той съзерцава някакви създания по прашки и сутиен, които се гърчат на кръглия бар, лижейки отвесно поставени стоманени тръби, досущ като онези във вагоните на парижкото метро.

Те поглеждат крадешком към грамадния телевизионен екран, по който предават мач по тай-бокс, спонсориран от „Самсунг“. Фредерик се опиянява от зрелището на сблъсъка между секса и насието. В Тайланд момчетата проституират, а момчетата се бият, това е положението.

„Това, което убива чувствата между двама души, е верността“, мърмори си той, втрещен в дребничка брюнетка по трико и високи лачени обувки с остри токове. В пъпа на брюнетката е инкрустиран изкуствен диамант, на нежното ѝ ляво рамо е татуиран дракон. Тя се навежда към него и му се усмихва, облизвайки устни. Той пита бармана колко струва номер 25. Ала барманът не разбира английски и

му поднася нова халба студена „Сингха“. Някакъв изрусен диджей пуска евроданс.

„Предпочитам да се чувствам виновен, отколкото незадоволен“, казва си Фредерик, защото е продукт на католическото възпитание. Пита се къде ли е Делфин в този момент. Може би на масаж при някоя тайландка. Или е в леглото и гледа порнофилм. Или пък е заспала, след като е изпушила лула канабис.

Го-го гърлата продължава да се надвесва над него. Фредерик пъхва нос между гърдите ѝ. Ще му се да открие някакво човешко същество по тези съмнителни места. Момичето се е напарфюмирало с „Кензо джангъл“. На Фредерик му става забавно, защото самият той е автор на клипа за този парфюм. Тридесетсекунден филм, по време на който руса японка среща стадо метални слонове във виртуална савана (режисьор Жан-Батист Мондино; художник Тиери Гуно). Ако момичето знаеше, че се опитва да се продаде на човека, който ѝ е продал парфюма! Светът е нищожно малък и цялата вселена е потънала в мрак. Текстът към клипа е: „Опитайте се да я опитомите“. Нищо по-добро не би могло да се измисли. Смесването на расите му харесва не по-малко от смесването на питиетата. Ала шоугърлата номер 25 смуче пръстите си, докато се отдалечава в ритъма на техно по посока на двама коремести германци с тениски „Адидас“, които шумно я аплодират.

„Любовта и желанието са две различни неща“, размишлява Фредерик.

Ненадейно някой го тупва по рамото. Един дебел азиатец му се усмихва. Под тънките му мустачки липсват два предни зъба.

— You want girl^[1]?

Фредерик плесва дланта на беззъбия сумист.

— Beautiful. Why not? But I'm looking for something special^[2].

Човекът кимва и му прави знак да го последва. Двамата излизат от *Екстази А Го-Го*. На улицата температурата е тридесет и пет градуса и заобикаляйки минавачите, те стигат до тъмна врата, над която свети реклама; „Massage Parlour“. Дебелият влиза пръв, а след него и Фредерик. През лабиринт осветени от розов неон коридори стигат до салон, където светлината е по-приглушена. Тогава Фредерик обяснява на сумо-сводника, че не желае традиционно боди-боди, а се нуждае от нещо по-възбуждащо.

— I want something special, you understand^[3]?

Другият сключва молитвено ръце, кимва с глава и преди да изчезне, замолва Фредерик да потърпи:

— Five minutes, I come back^[4].

Фредерик неволно се сеца за девиза на художника Франсис Бейкън: „Човек се ражда и умира и ако междувременно се случи нещо, толкова по-добре.“

Докато прекосяваше Бангла Роуд, той бе срещнал около две хиляди проститутки и не бе успял да запази хладнокръвие. Уредбите марка „Бозе“ дънят последния хит на Джордж Майкъл:

*„I think I'm done with the sofa
Let's go outside.“*

След уречените триста секунди дебелият камерхер се връща, придружен от един разкошен „катоей“ (тайландски травестит). Транссексуалният индивид притежава чифт великолепни гърди, влизащи в рязко противоречие с члена му в пълна ерекция. Фредерик завърта отрицателно глава.

— I'm sorry.

Той разбира колко трепет е в състояние да предизвика подобно несъответствие, но не от това има нужда тази вечер.

— I wait five minutes^[5].

Церемониалмайсторът вероятно приема отказа като предизвикателство, защото се оттегля с доволна усмивка, отвеждайки под ръка разочарования травестит. Откога е търсил такъв претенциозен клиент! Фредерик с нетърпение чака следващата изненада и не си дава сметка, че не може да се очаква изненада, тъй като самите понятия са несъвместими.

— Да можеше да ме види Делфин.

Фредерик си представя как жизнерадостно ще се смее тя, докато ѝ разказва епизода с транссексуалния. Тридесет секунди по-късно вратата на будоара отново се разтваря. Тлъстият домоуправител този път държи за рамото едно момиченце. То стои, свело очи. Предрешено е като ученичка, с плисирана поличка и ученическа чанта, а косите ѝ са

прибрани на опашки, които стърчат от двете страни на възхитителното ѝ лице.

— My name is Sum^[6].

Мазният тип ликува:

— Half virgin! Half virgin! Twelve years old^[7]!

Сетне обяснява, че „полудевственица“ означава момиче, което е правило любов само веднъж. Ала и този път Фредерик отклонява предложението: той предпочита момичета с цици и окосмяване между краката (с други думи — жени).

— Sorry. Forget it. Bye Bye^[8].

Понечва да си тръгне, но сумистът му прегражда пътя. Този път не се усмихва, явно не разбира нищо. Какво повече иска този французин, който пренебрегва подобни съкровища? Самият Фредерик също не знае. Знае обаче, че това, което намира, не му харесва.

— You want grass? Opium? Heroin^[9]?

— Не, благодаря — отвърща Фредерик. — Употребявах екстази, но вече не го правя: много е неприятно, когато мине действието.

Човекът дава знак на момиченцето да излезе. То се измъква заднешком, чуруликайки „коп кхун кха“ (благодаря). Изглежда доволна, че ще съхрани още известно време своята полудевственост. Сетне дебелият изпада в криза:

— You say what you want. What you want, I got^[10].

Той натиска някакво копче и една плъзгаща врата разкрива цяла редица полуголи момичета, разположени в оскъдно осветена зала отвъд прозрачно огледало. Фредерик има неприятното усещане, че е свидетел на обвинението от сериала „Ню Йорк полис блус“, който трябва да идентифицира заподозрян. Поднасят му коктейл от ром, гран-марние, амарето, сок от ананас, нар и портокал, докато той стои пред всичките тези момичета, които не го забелязват и се гримират пред огледалото. Между тях и него се издига стена, по-лоша от Берлинската: стена от сребро.

Една от жените си е забучила флумастер във вагината. Клекнала, тя рисува върху лист хартия. След няколко минути сложни гимнастически движения накрая вдига листа, върху който е написано: „Welcome“. Фредерик със задоволство установява, че писателският занаят все още има бъдеще. Подобен подвиг би предизвикал фурор в Салона на книгата!

Той продължава да разглежда прелестните създания пред себе си. Разположени върху възглавниците, те здравата скучаят. Една мнима блондинка пои с бира кацнало на рамото ѝ малко гибонче. Дали няма да настинат с този климатик? Той не посмява да зададе въпроса на дебелия: рискува да го изхвърлят начаса.

Внезапно вниманието му бива привлечено от жена с изключително гъвкаво, стройно и страстно тяло. Лицето ѝ е скрито под качулка от латекс. Той я посочва с пръст. Сумистът засиява:

— The Slave! Ha ha! Good! You stay here^[11]!

— Five minutes, yes, I know^[12] — отвръща Фредерик.

Най-сетне ще изпита онова, което са чувствали нашите прадеди робовладелци. Това разкошно същество ще се подчинява на всичките му прищевки. Когато беззъбият дебелак се връща (след обичайните триста секунди), с него няма никого. Той поканва Фредерик да го последва и го отвежда в добре оборудвана стая за изтезания: кон с гривни, кръст на свети Андрей, скрипци, белезници и вериги, нагайки, бичове, щипци и изкуствени фалоси от всякакви размери, окачени по стените. Същинска средновековна кула, на професионалист. Робинята е прикована о стената за китките, глезените и кръста. Тя все още е с качулката от латекс. Дебелият прибира парите, сключва ръце и излиза заднешком с поредица поклони.

— По моя вина — мисли си Фредерик — западнякът още дълго ще запази реномето си на отвратителен потисник.

Сетне решава да приложи на тази красива жена всичко, което му хрумне, за да извлече максимума удоволствие. (Изразът „тегля една патка“ вероятно произлиза именно оттам: човек си служи с едно тяло, за да „изтегли“ от него колкото се може повече наслаждение, все едно да се опитваш да „теглиш“ колкото се може повече пари от крадена кредитна карта.)

Тук следва елипса. Елипсата е стилистична фигура, която спестява на мързеливите автори необходимостта да разказват всичко с подробности. Подобен елегантен скок във времето оставя понякога читателя незадоволен. Ето защо предварително го молим за извинение.

След като дарява робинята с „поредица радости и болки“ (както казва Оноре Бостел)^[13], Фредерик е обзет от любопитство. Той желае да види лицето на красавицата, която е галил, чукал, изтезавал и хапал

къде ли не. Той дръпва няколко ципа и когато успява да свали качулката, разпознава сияещото лице на Делфин, която го пита:

— Ей, Фред, знаеш ли, че току-що ме забремени?

Така е, подобно на всички басни, и тази си има поука накрая.

[1] Искаш ли момиче? (англ.) — Бел.ред. ↑

[2] Супер. Защо не? Но търся нещо по-специално, (англ.) — Бел.ред. ↑

[3] Искам нещо специално, разбираш ли? (англ.) — Бел.ред. ↑

[4] Връщам се след пет минути, (англ.) — Бел.ред. ↑

[5] Чакам пет минути, (англ.) — Бел.ред. ↑

[6] Казвам се Сум. (англ.) — Бел.ред. ↑

[7] Почти девствена! Почти девствена! Дванайсетгодишна! (англ.) — Бел.ред. ↑

[8] Не искам. Забрави. Чао чао. (англ.) — Бел.ред. ↑

[9] Искаш ли трева? Опиум? Хероин? (англ.) — Бел.ред. ↑

[10] Кажу какво искаш. Каквото искаш ще ти доставя. (англ.) — Бел.ред. ↑

[11] Робиня! Ха-ха! Добре! Стой тук! (англ.) — Бел.ред. ↑

[12] Да, знам, пет минути. (англ.) — Бел.ред. ↑

[13] Журналист в „Пари Мач“ от 60-те години, измислил танца „бостела“, определен от него като „групова психодрама“. Самият танц изобразява редуване на различни състояния: веселост (скачане във въздуха, викове), тъга (лягане на дансинга и стенания) и пр. Вероятно тук се намеква за наскоро излезлия филм „Бостела“, в който героите минават последователно през всевъзможни противоречиви душевни състояния. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.